

Тая година старата патка измжти още три патенца. Първото кръстиха Пухена възглавничка, защото бѣше покрито съ мекъ пухъ; второто нарекоха Пати-клати, а третото, най-малкото, получи име Жълтиятъ разбойникъ. Ще попиташъ, мое малко момче, защо му сложиха такова оскърбително име. Ще ти кажа защо. Още презъ първия день, когато баба Тодора спусна тритѣ жълтурчета и почна да имъ рони трохички, най-мъничкото разтвори голѣмата си човка и излапа дажбата на Пухената възглавничка и на Клатенцето. Тогавя баба Тодора се ядоса и го нарече Жълтъ разбойникъ. Глупавото патенце, намѣсто да се засрами, отиде че се похвали на брататия пуякъ. Както знаешъ, пуякътъ е най-го-

лѣмиятъ клюкаръ въ птичия дворъ, защото постоянно вика: клю-клю-клю. Щомъ научи какъ сж кръстили патенцето, той трѣгна между птицитѣ и разказа на всички.

Когато патенцетата станаха на седемъ дни, старата патка ги поведе къмъ рѣката.

— Кжде отиваме, майко? — попита Пухената възглавничка.

— На рѣката, чедо. Какво искате да похапнете. Сребърни рибки, или попови лъжички?

— Азъ искамъ сребърна рибка, — проговори Пухената възглавничка.

— Азъ пъкъ искамъ попова лъжъчка, — помоли се Клатенцето.

— А ти? — попита патката Жълтиятъ разбойникъ.

— Азъ искамъ китъ, китъ! — провикна се Жълтиятъ разбойникъ.